ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐμπρός, πᾶμε στὸν τόπο τοῦ μυστηρίου...

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν κῆπο μαζὶ κι' ἀφοῦ προχωρῆσαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ βήματα ὁ θεῖος της, τῆς εἶπε τρυφερά :

— Στηρίξου καλὰ ἀπάνω μου, Σιμώνη, γιατί πρόκειται νὰ κατεβοῦμε μερικὲς σκάλες...

Ἡ Σιμώνη αἰσθάνθηκε τότε νὰ τὴ χτυπᾶ στὸ πρόσωπο καθαρὸς ἀέρας καὶ ἀνάπνευσε μ' ἡδονὴ τὴ μυρωδιὰ τῆς κοντινῆς θάλασσας.

— Ποῦ πᾶμε ; ρώτησε σὲ λίγο φοβισμένη...

— Ἔχε ὑπομονή, παιδί μου, εἶπε ὁ πρίγκηψ.

Ὕστερα δὲ ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

— Νά, φτάσαμε ! Βγάλε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ μάτια σου.

Ἡ Σιμώνη ἔβγαλε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ μάτια της, κύτταξε γύρω της κι' ἔμεινε κατάπληκτη, καταγοητευμένη. Ὁ θεῖος της τὴν εἶχε ὁδηγήσει στὴ σπηλιὰ τῆς ἀκτῆς, ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀποχοιμηθεῖ ἄλλοτε ἡ Ζερμαὶν καὶ ποὺ λίγο ἔλειψε κατόπιν νὰ πνιγῆ. Τὴ σπηλιὰ αὐτὴ τὴν εἶχε στολίσει ὁ πρίγκηψ σὰν μαγικὸ παλάτι τῶν παραμυθιῶν.

Ἡ Σιμώνη ρίχτηκε τότε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε.

— Σ' εὐχαριστῶ, θεῖε μου, τοῦ εἶπε. Τί κρῖμα ὅμως νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ κι' ἡ Ζερμαίν. Ὅταν ὅμως γυρίση, θαρχόμαστε καὶ θὰ καθόμαστε μαζὶ στὴ σπηλιά, θὰ ὀνειροπολοῦμε καὶ θὰ ρεμβάζουμε... Ἀρκεῖ νὰ ζήσω ὥς τότε, θεῖε μου.

Στὰ λόγια της αὐτὰ ὁ πρίγκηψ ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται καί, ὅταν γύρισαν σπίτι κι' ἔμεινε μόνος, ψιθύρισε, σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά :

— Θεέ μου, μὴ μ' ἀξιώσεις ν' ἀνοίξω ἐγὼ τὸν τάφο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀγγέλου ! Καλύτερα νὰ πεθάνω ἐγὼ πρῶτος.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ πρίγκηψ εἶδε, μὲ τὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ φωτός, νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἡ Σιμώνη, ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ εὐτυχία, χαμογελῶντας φαιδρὰ καὶ κρατῶντας μιὰ ἀγκαλιὰ λουλούδια, ἐπίστεψε πὼς ἡ προσευχή του εἶχε εἰσακουστεῖ...

Ἡ νέα πῆγε κοντά του μὲ μάτια φωτεινά, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ γοητευτικώτερο τόνο τῆς φωνῆς της :

— Θεῖε μου, ἔχω κάτι νὰ σᾶς ζητήσω, κάτι πολὺ σπουδαῖο...

— Λέγε, τῆς εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ξέρεις καλὰ ὅτι κάθε ἐπιθυμία σου γιὰ μένα εἶνε διαταγή.

— Μά... τί νὰ σᾶς πῶ ;... Φοβᾶμαι ὅτι αὐτή μου τὴν ἐπιθυμία δὲν θὰ θελῆστε νὰ τὴν ἐκτελέσετε...

— Κι' εἶνε τόσο σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ θὰ μοῦ ζητήσης, γιὰ νὰ τὸ βρίσκης ἀπραγματοποίητο ;

— Ὤ, δὲν εἶνε ἀπραγματοποίητο. Μόνο ποὺ πρὶν τὸ κάνετε θὰ λάβετε ἴσως ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῆτε...

— Νὰ συμβουλευθῶ ! Τί λὲς ἐκεῖ ; Καὶ ποιὸν ἔχω ἀνάγκη νὰ ρωτήσω, ἅμα πρόκειται νὰ σ' εὐχαριστήσω ;

— Μὰ... ξέρω κι' ἐγώ ; Ἴσως τὸ δόκτορα Πεζαρί...

— Μὰ τί θέλεις λοιπόν ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπο σκέπασε ἔξαφνα ἕνα σύννεφο θλίψεως.

— Δὲν πρόκειται νὰ ξαναπάω σὲ καμμιὰ γιορτή, θεῖε μου, καὶ νὰ κρυολογήσω. Θὰ ἤθελα μόνο νὰ δώσω ἐγὼ μιὰ γιορτὴ στὴν ἔπαυλι, ἐδῶ στὸ σπίτι μας...

— Γιορτὴ ἐδῶ πέρα ! Τὸ λὲς μὲ τὰ σωστά σου, Σιμώνη ; Στὴν κατοικία ἑνὸς γέρου, ἑνὸς ξένου ;

— Ὁ γέρος αὐτὸς εἶνε ὁ πιὸ εὐχάριστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶνε ἕνας ἔκπτωτος ἡγεμὼν ποὺ ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦν. Ἔπειτα, μήπως δὲν ἔχετε ἐδῶ τὴν κόρη σας γιὰ νὰ παρίσταται στην δεξίωσι καὶ νὰ ἐπιθλέπη τὰ τῆς ἑορτῆς ; Ἄλλωστε μὴν ξεχνᾶτε καὶ τὴν ἐξαδέλφη μου, τὴ δεσποινίδα ντὲ Μεάλ, τὴν ὡραία Ζερμαίν, ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση πάρα πολύ...

Καὶ ἡ Σιμώνη, βάζοντας στὴ φωνὴ καὶ στὸ βλέμμα της ὅλη τὴ θέρμη τῆς ἀγνῆς της ψυχῆς, ἐξακολούθησε :

— Ἐξ ἄλλου μήπως ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε; Ἐγὼ δὲν διατρέχω κανέναν κίνδυνο, καθὼς θὰ φοβόταν ἴσως ὁ γιατρός. Μόλις βγῶ ἀπ' τὴν αἴθουσα τῆς συναναστροφῆς, θὰ τραθήξω κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ δωμάτιό μου...

Ἦταν τόσο θερμὴ ἡ παράκλησι τῆς Σιμώνης, ὥστε ὁ θεῖος της ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὑποχωρῆ καὶ στὸ τέλος τῆς ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του.

Ἡ Σιμώνη ἔτρεξε τότε νὰ κλειστῆ στὴν κάμαρά της καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν πέννα γιὰ νὰ γράψη στὴ Ζερμαίν. Ἔγραψε πρῶτα τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ φακέλλου μὲ μεγάλα καλλιγραφικὰ γράμματα, καὶ ἔπειτα τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς :

«Ἀγαπητή μου Ζερμαίν,

»Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί εὐχαρίστησι μοῦ προξένησε τὸ δῶρο σου, τὸ ὁποῖο ἦταν πραγματικὰ διαλεγμένο μ' ἐπιτυχία.

»Καὶ τώρα μαντεύεις τὴν αἰτία ποὺ μὲ κάνει κυρίως νὰ σοῦ γράψω ; Ἀλλὰ μὴν κοπιάζης τοῦ κάκου, δὲν θὰ τὴν βρῆς. Θὰ σοῦ τὸ πῶ λοιπὸν ἐγώ...

»Πρόκειται νὰ δώσουμε ἐδῶ, στὸν Ἅγιο Ἰωάννη, μιὰ γιορτή, μιὰ πραγματικὴ γιορτὴ ποὺ θα διαρκέση ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ θὰ λήξη τὸ βράδυ μ' ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων.

»Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ παρευρίσκεσαι κι' ἐσὺ σ' αὐτόν. Χρειάζεται νὰ σοῦ προσθέσω μήπως ὅτι ἡ καλή σου μητέρα θὰ μὲ συμβουλεύση σχετικῶς γιὰ ὅλα καὶ θὰ μὲ ὁδηγήση μὲ τὴ ξεχωριστὴ φρόνησί της ;

»Ὅσο γιὰ σένα, τί νὰ σοῦ πῶ ; Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια ποὺ προετοιμάζουμε, πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνα ζωντανὸ πλάσμα, ποὺ νὰ γοητεύη καὶ νὰ συναρπάζη τοὺς προσκαλεσμένους.

»Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ βασίλισσα τῆς ἑορτῆς μας, ἡ μαγεία τῶν ματιῶν μας, ὁ ἥλιος τῆς καρδιᾶς μας..

»Ἐλά λοιπόν, ἔλα ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα. Σοῦ στέλνω τόσα φιλιὰ ὅσα μποροῦν νὰ ματώσουν τὰ χείλη σου...

Ἡ ἐξαδέλφη σου Σιμώνη».

Μόλις ἀποφασίστηκε νὰ δοθῆ ἡ γιορτή, ὁ πρίγκηψ κοτελήφθη ἀμέσως ἀπὸ ἕνα δυσάρεστο προαίσθημα καὶ θέλησε νὰ συμβουλευθῆ τὸ δόκτορα Πεζαρί. Ὁ γιατρὸς δὲν τόλμησε νὰ τοῦ φανερώση τὶς βαθύτερες σκέψεις του, ἀλλὰ περιωρίστηκε νὰ σηκώση τοὺς ὤμους του καὶ νὰ τοῦ πῆ στὸ τέλος ἐπὶ λέξει :

— Μπᾶ ! Καὶ γιατί νὰ στενοχωρήσουμε τὴν καϋμένη τὴ μικροῦλα ;

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ γιατροῦ, ὁ πρίγκηψ ἄρχισε νὰ φροντίζη μὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἑσπερίδα. Ἤθελε νὰ πετύχη καὶ ν' ἀποτελέση ἕνα σημαντικὸ κοσμικὸ γεγονὸς γιὰ τὴν περιφέρεια.

Μετὰ μερικὲς ἡμέρες, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ ἐφρόντιζε γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς ἑορτῆς, ἔφτασαν ἀπ' τὸ Παρίσι ἡ Ζερμαὶν καὶ ἡ μητέρα της.

Ἡ Σιμώνη ὑποδέχτηκε τὴν ἐξαδέλφη της μὲ ἕνα τρελλό, μ' ἕναν ἀλλόκοτο ἐνθουσιασμό, ποὺ τὴν ἐξάγνιασε πολύ. Δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἀγκαλιάζη, νὰ τὴ φιλάη, νὰ τὴ χαϊδεύη...

Ὁ πρίγκηψ εἶχε τώρα δυὸ πολύτιμους βοηθοὺς στὶς φροντίδες του γιὰ τὴ λαμπρὴ διοργάνωσι τῆς ἑορτῆς, τὴ Ζερμαὶν καὶ τὴ μητέρα της. Κι' ἡ δυό τους, μὲ τὸ λεπτὸ γοῦστο τους, ἐπέθλεπαν στὰ πάντα καὶ φροντίζοντας νὰ γίνουν ὅλα τέλεια, λαμπρά, μεγαλοπρεπῆ.

Ἔτσι ἡ ἑορτὴ θὰ σημείωνε ἀσφαλῶς μεγάλη ἐπιτυχία, θὰ ἦταν ὀνειρώδης.

Μά, παρ' ὅλα αὐτά, μιὰ κρυφὴ ἀγωνία ἐπίεζε βαρειὰ τὶς καρδιὲς ὅλων. Τόσο ὁ πρίγκηψ, ὅσο καὶ ἡ Ζερμαὶν καὶ ἡ μητέρα της, ἀναρωτιόντουσαν, χωρὶς, νὰ λένε τίποτε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Σιμώνη εἶχε ζητήσει νὰ γίνη ἡ ἑορτὴ αὐτή...

Καὶ ὅσο τὴν ἔθλεπαν χαρούμενη, γελαστή, εὔθυμη, τόσο μεγαλείτερη γινόταν ἡ ἀγωνία τους αὐτή... Μέσ' στὸ μυαλό τους, μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους, μιὰ τρομερή, μιὰ ἀκαθόριστη σκέψις περνοῦσε, ποὺ οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους δὲν τολμοῦσαν νὰ τὴν ὁμολογήσουν... Διαισθανόντουσαν ὅτι ἡ περίφημη αὐτὴ γιορτὴ θὰ τελείωνε μὲ κάποια τραγωδία...

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Σιμώνη τηλεγράφησε καὶ στὸν Κάρολο νὰ γυρίση κοντά της.

Ὁ Κερβὰλ μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά της, ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὴν Κορσικὴ καὶ σὲ δυὸ μέρες γύρισε στὸν Ἅγιο Ἰωάννη.

Ἡ Σιμώνη ρίχτηκε μόλις τὸν εἶδε στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα.

— Γύρισες λοιπόν, τοῦ εἶπε. Νάξερες πόσο σ' ἐπιθύμησα !...

— Μὰ σύ, ἀγάπη μου, μοῦ εἶπες νὰ κάμω τὸ ταξεῖδι αὐτό, τῆς ἀπάντησε ὁ Κάρολος, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση κι' αὐτὸς τὴ συγκίνησί του, μπρὸς στὴν λαχτάρα καὶ στὰ χάδια τῆς μνηστῆς του.

(Ἀκολουθεῖ)